

[Horn.]

ningsens tjeneste, at man begynder at skændes, om hvem der egentlig skal tage sig af opgaverne, i stedet for at diskutere det centrale, nemlig at man skal foretage sig noget og foretage sig noget rigtigt. Diskussionen vil formentlig fortsætte hele sommeren igennem; med den stilling, som venstre og konservative har taget til lovforslaget, kan vi ikke regne med at få det gennemført.

Således som lovforslaget er udformet, er det resultatet af lange overvejelser i kommissionen og bygger på rent praktiske forhold, medens den diskussion, der føres, ligger langt fra de praktiske forhold, som de former sig ude i kommunerne. Jeg lagde mærke til, at et par af ordførerne talte om „det nye nævn“. Der er ikke tale om noget nyt nævn; det nævn, der efter dette lovforslag skal ned sættes, har bestået, lige siden vi fik loven af 1942, og det får ikke flere opgaver, end det hidtil har haft, og det tager ikke opgaverne fra nogen. Hvis ungdomsforeningerne i by og på land stadigvæk har så megen livskraft, livsmod og fantasi, som skal til for at iværksætte et virkeligt ungdomsarbejde, får de efter den lov, som nu er foreslået, større muligheder, end de nogensinde tidligere har haft. Der er altså ikke noget med, at de nye nævn tager noget fra ungdomsforeningerne eller vil begynde at irettesætte og skulle bestemme. Det ligger helt i de frie organisationers hånd, om de følger ungdomsudvalget eller, på samme måde som hidtil, har deres særlige opgaver. At de ved denne lejlighed skulle komme og sige: nu skal vi have nye opgaver, for at vi kan påvise, at vi har en særlig berettigelse, synes jeg er et for ringe argument mod disse udvalg. Det må være realiteterne, det drejer sig om, og således som lovforslaget er tænkt, får de frie organisationer større muligheder; der gives netop mulighed for, at et initiativ kan udløses til fuld udfoldelse, hvis blot man viser det.

Svend Jørgensen: Jeg er ikke særlig glad for den udformning, lovforslaget har fået, for så vidt angår ungdomsskoler. Selvom den

højtærede minister har ændret det oprindelige forslag, er det, som om det foreliggende lovforslag alligevel peger hen imod en obligatorisk ordning, hvad jeg er absolut modstander af. Skolen foreslås obligatorisk — ganske vist er deltagelsen frivillig —, men for mig at se bliver ordningen i realiteten obligatorisk for lærerne.

Bestemmelserne om de kommunale ungdomsnævn og amsungdomsnævn er jeg heller ikke særlig glad for, de forekommer mig for indviklede. Jeg er bange for, at disse nævn bliver for store, for uhandlelige, og at det vil gå med dem, som det er gået med de nye skolekommissioner og skolenævn, hvor man har haft adskillige vanskeligheder.

Jeg fremsætter disse bemærkninger på baggrund af mange års arbejde i den danske folkeskole og aftenskole. Det er muligt, at jeg ser forkert på det; gør jeg det, skal det kun glæde mig, hvis loven så kan imødekomme de krav, man med rette kan stille til den.

Derimod er jeg meget glad ved de nye bestemmelser om aftenhøjskoler. Aftenhøjskolen skabte en fornyelse af det kulturelle liv på landet. Foredragsforeninger og ungdomsforeninger, der havde virket meget tilfredsstillende gennem en generation, var stagneret. Husmandsforeningerne tog ganske vist det oplysende, kulturelle arbejde op, som disse foreninger havde ladet ligge. Det varede imidlertid ikke ret længe, inden det mere og mere blev præget af faglig oplysende virksomhed, hvad man selvfølgelig ikke skal laste disse foreninger for, men der ved imødekom de ikke det krav, man med rette kunne stille til det kulturelle liv på landet. Aftenskolerne, som mange steder var den bedste form for oplysende arbejde i en landkommune, gik mange steder træt, fordi der manglede fornyelse. Radioen var også en tid medvirkende til, at de hittidige former for kulturelt arbejde på landet manglede tilslutning; men så kom aftenhøjskolen og gik meget snart sin sejrsgang over hele landet, straks accepteret ude i landkommunerne og senere i byerne. Udviklingen har imidlertid ikke fulgt de samme